

Η υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Αγιοκατάταξη του Αγίου Πατρός Παΐσιου του Αγιορείτου

Ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος με τον τότε αγιορείτη μοναχό Παΐσιο στο Άγιο Όρος (1992)

Η κοινή συνείδηση του εκκλησιαστικού πληρώματος ως κριτήριο Αγιοκατατάξεως στις Δέλτους της Ορθοδόξου κατ' Ανατολάς Εκκλησίας - Η εκκλησιολογικοκανονική προσέγγιση της Πατριαρχικής και Συνοδικής Πράξεως Αγιοκατατάξεως του Οσίου Πατρός Παΐσιου.

Η Ορθόδοξη κατ' Ανατολάς Εκκλησία του Χριστού ως «Ταμειούχος της Θείας Χάριτος» μετά πολλής προσοχής, συνέσεως και διεξοδικής εμπειριστατωμένης μελέτης των κατά περίσταση δεδομένων προβαίνει στην «αγιοκατάταξη» και «συγκαταρίθμηση» στις «αψευδείς δέλτους» αυτής όλων των θεοκίνητων ανδρών και γυναικών, που κατά καιρούς και χρόνους ευαρέστησαν τον όλο αγάπη και αυτοπηγή της όντως αγάπης Ιησού Χριστό είτε διά του «μαρτυρίου του αίματος» είτε διά του «μαρτυρίου της συνειδήσεως», όπως μέγιστος «μάρτυρας της συνειδήσεως» ανεδείχθη κατά τους εσχάτους χρόνους και ο οσιακώς αθλήσας και αγιοπνευματικώς ασκήσας Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης.

Επειδή η «αγιοκατάταξη» και «συγκαταρίθμηση» κάποιου προσώπου στο Ορθόδοξο Αγιολόγιο αποτελεί μέγα πνευματικό γεγονός για το Χριστεπώνυμο πλήρωμα, η Ορθόδοξη Εκκλησία καθιέρωσε μέσα στο διάβα των αιώνων ορισμένα αντικειμενικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα τα οποία μαρτυρούν και πιστοποιούν την αγιότητα του συγκαταριθμούμενου προσώπου στο Αγιολόγιο και Εορτολόγιο αυτής, όπως τα καταγράφει ο Μέγας Πρωτοπρεσβύτερος του Οικουμενικού Πατριαρχείου π. Γεώργιος Τσέτσης.

Τα ιδιαίτερα αυτά γνωρίσματα τα οποία καθιερώθηκαν τόσο από την αγιοπνευματική ζωή της Ορθοδόξου Εκκλησίας όσο και από την κοινή συνείδηση του Χριστεπωνύμου πληρώματος αυτής είναι τα εξής:

A) Η ιδιότητα του αγιοκατατασσομένου προσώπου ως ζώντος μέλους της Εκκλησίας διά του μυστηρίου του ιερού βαπτίσματος.

B) Το ορθόδοξο φρόνημά του.

Γ) Η ευσεβής και ενάρετη κατά Χριστόν βιοτή και η προς τον κόσμο πνευματική του ακτινοβολία.

Δ) Η εξ αυτού διενέργεια πιστοποιούμενων κατ' αληθεία θαυμάτων.

E) Το αδιάφθορο και άλυτο του ιερού σκηνώματος. Αν και η Εκκλησία ουδέποτε το θεώρησε ως ένα εκ των ων ουκ άνευ τεκμήριο για να διαπιστωθεί η αγιότητα ενός προσώπου.

Στ) Η κοινή συνείδηση του Χριστεπωνύμου πληρώματος της Εκκλησίας περί της αγιότητος ενός προσώπου.

Όλα τα ως άνω κριτήρια και, κυρίως, εκείνο που αφορά την κοινή συνείδηση του Χριστεπωνύμου πληρώματος περί της αγιότητος ενός προσώπου ισχύουν και για το πρόσωπο του Αγίου Παϊσίου, με εξαίρεση το περί του αδιαφθόρου και αλύτου του σώματος αυτού κριτήριο, επειδή ακριβώς μετά την κατά την 12^η Ιανουαρίου 2015 αγιοκατάταξή του υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου και μέχρι τούδε δεν έγινε η εκταφή του Ιερού λειψάνου του προκειμένου να διαπιστωθεί το «αδιάφθορο και άλυτο» του ιερού λειψάνου του, λαμβανομένου μάλιστα υπ' όψιν και της εσχάτης παρακαταθήκης του να μη γίνει ποτέ εκταφή του σκηνώματός του. Όσον αφορά την άποψη ότι η αγιοκατάταξη ενός προσώπου θα πρέπει να λαμβάνει χώρα μετά την παρέλευση αρκετών ετών δεν ισχύει διότι πολλά πρόσωπα της Εκκλησίας, άνδρες και γυναίκες, και εν ζωή ακόμη, αλλά και πολύ περισσότερο μετά την κοίμησή τους, χωρίς μάλιστα να έχει υπάρξει η σχετική επίσημη εκκλησιαστική πράξη της αγιοκατατάξεώς τους,

ετιμώντο ως άγιοι στην κοινή συνείδησή του Χριστεπωνύμου πληρώματος της Εκκλησίας, όπως συνέβη και με τον Άγιο Παΐσιο τον Αγιορείτη.

Ερχόμενοι ειδικότερα στην ανάδειξη της κοινής συνειδήσεως του Χριστεπωνύμου πληρώματος της Εκκλησίας ως μεγίστου κριτηρίου περί της αγιότητας ενός προσώπου αναγινώσκουμε στην προτελευταία παράγραφο του επισήμου κειμένου της Πατριαρχικής και Συνοδικής Πράξεως του Οικουμενικού Πατριαρχείου περί της αγιοκατατάξεως του Οσίου Πατρός Παΐσιου στο Ορθόδοξο Αγιολόγιο, ότι: «Νυν δε οσημέραι πληθυσμένης της εκ του τάφου του μακαριστού ασκητού εκχεομένης ευλογίας και επιτελουμένων συνεχώς θαυμαστών σημείων και θεραπειών σωματικών και ψυχικών νόσων, η περιρρέουσα πίστις παρεκίνησε την ημετέραν Μετριότητα (τον Οικουμενικό Πατριάρχη), αξιωθείσαν όπως ιδίοις όμμασι και αισθήσεσι γνωρίση και πνευματικώς συνδεθή μετά του Μοναχού Παΐσιου και αυτοψί διαπιστώση την γενικήν εκκλησιαστικήν συνείδησιν περί της αγιότητος του εκλεκτού τούτου του Θεού, μετ' επισταμένην μελέτην και σχετικήν εισήγησιν της Συνοδικής Κανονικής Επιτροπής, ίνα μετά των περί ημάς Ιερωτάτων Μητροπολιτών και υπερτίμων, των εν Αγίω Πνεύματι αγαπητών ημίν αδελφών και συλλειτουργών, Συνοδικώς θεσπίσωμεν και ορίσωμεν και εν Αγίω διακελευσώμεθα Πνεύματι, όπως από του νυν και εις το εξής εις αιώνα τον άπαντα ο ειρημένος εν τω Αγιωνύμω Όρει του Άθω ασκητικώς την πορείαν του βίου βαδίσας Μοναχός Παΐσιος συναριθμήται τοις Οσίοις Πατράσι και Αγίοις της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, ετησίαις ιεροτελεστίαις και ύμνοις εγκωμίων γεραιρόμενος τη ιβ΄ του μηνός Ιουλίου, καθ' ην ημέραν το πνεύμα αυτού τω Δικαιοκρίτη Κυρίω της Ζωής ειρηνικώς Παρέθετο».

Η Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως, πρωτοστατούντος του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου, συνοδική αποφάσει και ομοφώνω γνώμη, λαβούσα υπ' όψιν την «γενικήν εκκλησιαστικήν συνείδησιν περί της αγιότητος του εκλεκτού τούτου του Θεού» οδηγήθηκε στην αγιοκατάταξη και συγκαταρίθμηση του Αγίου Παΐσιου του Αγιορείτου στο Ορθόδοξο Αγιολόγιο και Εορτολόγιο. Τούτο καταδεικνύει ότι το πάνσεπτο και μαρτυρικώς καθαγιασμένο Οικουμενικό Πατριαρχείο κατά παράδοση αιώνων «αφουγκράζεται τους παλμούς της καρδιάς» και την αψευδή και αλάνθαστη κοινή εκκλησιαστική συνείδηση του Χριστεπωνύμου

πληρώματος, συναξιολογουμένων και των λοιπών θεοπισθέντων ορθοδόξων περί αγιοκατατάξεως ενός προσώπου κριτηρίων, προκειμένου και δι' επισήμου Πατριαρχικής και Συνοδικής Εκκλησιαστικής Πράξεως να συγκαταριθμήσει στην «Χορεία των ευαρεστησάντων Κυρίω τω Θεώ» εκείνον τον άνδρα ή εκείνη την γυναίκα περί των οποίων η άδολη και γνήσια εκκλησιαστική συνείδηση του λαού ομολογεί και πιστοποιεί ότι «άξιον και δίκαιον εστί» να τιμώνται ως άγιοι του «μυστικού σώματος Ιησού Χριστού».

Τούτο εξάλλου συνέβη και με την αγιοκατάταξη του δημοφιλούς και λίαν λαοφιλούς και λαοπροβλήτου και θεοπροβλήτου Αγίου Παΐσιου του Αγιορείτου, ο οποίος ετιμάτο υπό του Ορθοδόξου πληρώματος ως άγιος και «καινόν χαρισματοφόρον σκεύος αγιότητος» και προ της επισήμου Εκκλησιαστικής Πράξεως περί της αγιοκατατάξεώς του, καθ' ον χρόνον ήταν εν ζωή και μετά την οσιακή εν Χριστώ κοίμησή του.

Στο σημείο τούτο άξια μνείας είναι και τα όσα εύστοχα και τεκμηριωμένα αναφέρονται στο μνημειώδες ειδικό πόνημα του Μεγάλου Πρωτοπρεσβυτέρου του Οικουμενικού Πατριαρχείου π. Γεωργίου Τσέτση, ο οποίος υπογραμμίζει ότι: «από τις πρώτες ήδη μέρες της συστάσεως της Εκκλησίας, η μετά θάνατον απόδοση τιμών σ' ένα Μάρτυρα, Ομολογητή, Επίσκοπο, σ' ένα Όσιο ή σε μία Οσία δεν προϋπόθετε οποιουσδήποτε προκαθορισμένους όρους. Η προς αυτούς τιμή αποτελούσε μια αυθόρμητη πράξη των πιστών, όταν στη συνείδησή τους, ένα πρόσωπο περιβαλλόταν με το φωτοστέφανο της δόξης». Στο ίδιο πλαίσιο ο αοίδιμος και πολύς Αμίκλας Αλιβιζάτος στην πλέον κλασική για το θέμα τούτο μελέτη του, γράφει με απόλυτα σαφή και αδιαμφισβήτητο τρόπο ότι: «η αναγνώρισις των υπό του θεού δεδοξασμένων προσώπων, των ευαρεστησάντων Αυτώ και η κατάταξις αυτών εις τον χορόν των Αγίων, εγένετο, γίνεται και οφείλει να γίνεται κατ' αδιάκοπον και εν τούτω παράδοσιν της Ορθοδόξου Εκκλησίας, υπό της γενικής εκκλησιαστικής συνειδήσεως ποιμένων τε και ποιμενομένων, άνευ άλλης πρωτοβουλίας και επισήμου επεμβάσεως της εκκλησιαστικής αρχής».

Η ως άνω ακριβής τοποθέτηση του Αμίκλα Αλεβιζάτου εδράζεται επί του ιστορικώς μεμαρτυρημένου γεγονότος ότι για τους μάρτυρες και τους μεγαλομάρτυρες, οι οποίοι εβαπτίσθησαν στο «μαρτύριο του αίματος», δεν υπήρχε ουδεμία αμφισβήτηση επειδή αμέσως μετά το μαρτύριό τους αναγνωρίζονταν ως Άγιοι και το όνομά τους εγράφετο

στα Δίπτυχα της Εκκλησίας, η οποία το γνωστοποιούσε στις γειτονικές εκκλησιαστικές κοινότητες και συν τω χρόνω καθίσταντο Άγιοι της Οικουμένης. Η κοινή συνείδηση της Εκκλησίας έκανε το έργο της αναγνωρίσεως.

Μαζί όμως με εκείνους τους στεφανοφόρους Αγίους τιμήθηκαν από την Εκκλησία και οι Όσιοι, οι σπάνιες εκείνες μορφές ανδρών και γυναικών, που είχαν επιβληθεί στη συνείδηση των Πιστών ως Άγιοι για την ενάρετη ζωή και πολιτεία τους, όπως ακριβώς συνέβη και με τον οσιακώς αθλήσαντα και αγιοπνευματικώς ασκηθέντα Άγιο Παΐσιο τον Αγιορείτη. Στην δε επίσημη Πατριαρχική και Συνοδική Εκκλησιαστική Πράξη της υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου αγιοκατατάξεώς του στο Ορθόδοξο Αγιολόγιο αναφέρονται χαρακτηριστικά τα εξής: «τοιούτος γαρ συνεχιστής της παραδόσεως, αγιότητος και κενωτικής προσφοράς της Αγιωτάτης Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως, του ήθους και φρονήματος αυτής, ανεδείχθη, μεταξύ πολλών άλλων ανωνύμων εν όρεσι και αποκρήμνοις σπηλαίοις και οπαίς της γης ενασκησαμένων και τελειωθέντων αγιορειτών ασκητών, επ' εσχάτων των καθ' ημάς χρόνων θεοφόρος ασκητής και πολυχαρισματικόν όργανον της Παναγίας Τριάδος ο εκ της Αγιοτόκου Καππαδοκίας μεν έλκων την κατά σάρκα καταγωγήν, εν δε των περιβολίω της κυρίας ημών Θεοτόκου τον μονήρη βίον ασκήσας εν αγώσι και εν δάκρυσι πολλοίς Οσιώτατος Μοναχός Παΐσιος, κατά κόσμον Αρσένιος Εζνεπίδης, δι' εκτάκτων χαρισμάτων κοσμηθείς παρά Κυρίου, στύλος αληθής και παρακλήτωρ πιστών αναδειχθείς και δοξάσας διά του θαυμαστού βίου αυτού τον Πατέρα ημών τον εν τοις Ουρανοίς.

Τοιαύτης ευαγγελικής τελειότητος, σπουδή και αρετών συντονία, ηξιώθη μεμαρτυρημένως υπό της αλανθάστου συνειδήσεως των πιστών ο εκ χώρα Καππαδοκών μοναχός Παΐσιος, Τουπίκλην Εζνεπίδης, διανύσας επί ήμισυ και πλέον αιώνος την ασκητικήν και εν πτωχεία και στερήσεσι τρίβον, το μοναχικόν τριβώνιον περιβληθείς εν Όρει τω Αγίω· αντιταχθείς δια βίου παντός τω κοσμοκράτορι του αιώνος τούτου· μαρτυρήσας την καλήν ομολογίαν και την αμώμητον Ορθόδοξον πίστιν κρατούνας· την Εκκλησίαν και την δόξαν αυτής λαμπρύνας ότι «πύλαι Άδου ου κατισχύσουσιν αυτής». Αναλωθείς έργω εμπράκτω και πράξει ελλόγω εν τη υπακοή του Χριστού και τη αγάπη προς τον Θεόν και προς τον πλησίον. Ούτος, οσιότητι και αγιότητι βίου πολιτευθείς, τύπος του κατά Χριστόν πολιτεύματος και αρετής ζώσα εικών αποβάς, διδαχή πλήθους Ορθοδόξων διδάσκαλος και πνευματικός καθοδηγητής

καταστάς, εαυτόν παρέστησε και ανέδειξεν, εις υψηλά πνευματικά μέτρα ανελθών, σκεύος του Παναγίου Πνεύματος, τιμηθείς δε παρά Θεού δια του χαρίσματος ιάσεως ασθενών και πασχόντων».

Προσεγγίζοντας ιστορικά το όλο ζήτημα διαπιστώνουμε ότι έως τις αρχές του Δ΄ αιώνας, το κύριο και μόνο κριτήριο βάσει του οποίου εθεσπίζετο η τιμή ενός Αγίου, αποτελούσαν οι εκ μέρους των πιστών αυθόρμητες εκδηλώσεις τιμής προς ένα θεούμενο πρόσωπο. Με την πάροδο όμως του χρόνου, κυρίως δε έπειτα από τον ΙΑ΄ αιώνα, και ενώ εσυνεχίζετο η αρχαία αυτή πράξη της Εκκλησίας, εντούτοις Πατριάρχης και Σύνοδος λαμβάνουν πρωτοβουλίες να θεσπίσουν κατά επισημότερο τρόπο την υπό των πιστών εορταζόμενη μνήμη ενός Αγίου, όπως συνέβη με την Αγιοκατάταξη του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, ο οποίος αμέσως μετά την κοίμησή του ετιμάτο υπό του λαού της Θεσσαλονίκης ως Άγιος, ενώ ο επίσημος εορτασμός της Ιεράς μνήμης του καθιερώθηκε εννέα έτη αργότερα από την Σύνοδο του 1368.

Το ίδιο συνέβη, όπως αναφέρει ο αοίδιμος και Περισπούδαστος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Χρυσόστομος Α΄ (Παπαδόπουλος) και με τα από πολλών ετών ήδη τιμώμενα «εν αγιότητι» πρόσωπα, ανδρών και γυναικών, υπό του εκκλησιαστικού Χριστεπωνύμου πληρώματος, που εντάχθηκαν αργότερα στο Αγιολόγιο της Ορθοδόξου Εκκλησίας κατόπιν επισήμου Πατριαρχικής και Συνοδικής Πράξεως, ήτοι ο Άγιος Μάρκος Εφέσου ο Ευγενικός, ο Άγιος Γεράσιμος ο Νέος, ο Άγιος Ιωάννης ο Ερημίτης, η Οσία Ματρώνα η Χιοπολίτισσα, η Οσία Φιλοθέη η Αθηναία, ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός κ.ά. Εντούτοις η πράξη αυτή δεν καθιερώθηκε ως επίσημη διαδικασία της Εκκλησίας. Τουναντίον, πλήθος αγίων και οσίων ανδρών και γυναικών της περιόδου αυτής εντάχθηκαν στο Αγιολόγιο της Εκκλησίας με μόνη βάση και κριτήριο την κοινή συνείδηση του πληρώματος των πιστών μιας Τοπικής Εκκλησίας, όπως ιδιαίτερος χαρακτηριστικά συνέβη με το οσιακό πρόσωπο του Αγίου Ευγενίου του Αιτωλού, ο οποίος ενετάχθη ή συγκατεριθμήθη στο «χορό των Αγίων», κατά τον Ιούλιο του 1982. Η δε Πατριαρχική και Συνοδική Πράξη της εντάξεως του Οσίου αυτού στο Αγιολόγιο της Ορθοδόξου Εκκλησίας παρουσιάζει ομολογουμένως, όπως εμφατικά υπογραμμίζουν ο Μέγας Πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Τσέτσης και Π.Β. Πάσχος, μία ιδιαίτερη πρωτοτυπία και αξιομνημόνευτη εκκλησιαστική πρακτική.

Όταν λοιπόν ο Μητροπολίτης Καρπενησίου Νικόλαος στο προς το

Οικουμενικό Πατριαρχείο κείμενό του ανέφερε ότι: «οι την ύπαιθρον οικούντες Ευρυτάνες διαμνημονεύουσι του ονόματος Ευγενίου του Αιτωλού μετά πολλού σεβασμού, εξικνουμένου μέχρι του θείου δέους και της θρησκευτικής κατανύξεως, ως άγιον τούτον θεωρούντες», τότε η Μητέρα Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως εν Συνόδω κατέστρωσε και υπέγραψε την Πατριαρχική και Συνοδική Πράξη με την οποία συναρίθμησε τον Όσιο Ευγένιο τον Αιτωλό στο χορό των Αγίων λαμβάνουσα υπ' όψιν την κοινή συνείδηση κλήρου και λαού. Στο μνημειώδες αυτό κείμενο της Μητρός Εκκλησίας περιεκτικά, ευσύνοπτα και άκρως διδακτικά αναφέρεται: «απιδόντες προς την Οσίαν και θεάρεστον βιοτήν και πολιτείαν και τας εξαιρέτους υπηρεσίας αυτού προς την Μητέρα Εκκλησίαν και την Ορθοδοξίαν, και της κοινής ωφελείας προνοούμενοι των πιστών, εξ αρχής πεποιοθών περί της Οσιότητος αυτού και τιμώντων την Ιεράν αυτού μνήμην εν Ευρυτανία και τη ομόρω Αιτωλία, έγνωμεν την κοινήν των πιστών συνείδησιν, κατά το ανέκαθεν κρατούν έθος, εις εκκλησιαστικήν πράξιν και απόφασιν μετουσιούντες, την προσήκουσαν τοις θείοις ανδράσι και τούτω απονείμαι τιμήν». Εν προκειμένω αναφέρει ευστόχως και προσφυώς ο Μέγας Πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Τσέτσης: «η διατύπωση αυτή, την οποία δεν συναντούμε συχνά σε ανάλογες πράξεις μας αποκαλύπτει και διδάσκει ότι ο ρόλος της Εκκλησίας ως θεσμού, δεν είναι να «αναδεικνύει», να «ανακηρύσσει», πολύ δε περισσότερο να «αγιοποιεί» ένα πρόσωπο, αλλά ακριβώς να μετουσιώνει ένα βίωμα των πιστών σε επίσημη εκκλησιαστική πράξη», όπως ακριβώς συνέβη και στην περίπτωση της αγιοκατατάξεως και συγκαταριθμήσεως του Αγίου Παΐσιου του Αγιορείτου υπό του Πανσέπτου Οικουμενικού Πατριαρχείου στο Ορθόδοξο Αγιολόγιο και Εορτολόγιο.

Ανακεφαλαιώνοντας την παραπάνω ιστορικοκανονική και θεολογικο-εκκλησιολογική προσέγγιση της περιπτώσεως αγιοκατατάξεως του Αγίου Παΐσιου του Αγιορείτου στο Ορθόδοξο Αγιολόγιο και Εορτολόγιο της Εκκλησίας παραθέτουμε την ιδιαίτερα τεκμηριωμένη και περιεκτική θέση του Π.Β. Πάσχου, ο οποίος αναφέρει: «αυτό που λέμε κοινή συνείδηση του πληρώματος της Εκκλησίας έχει τη λαϊκή βάση του σε μια ενορία, χωριό, πόλη, επαρχία, Τοπική Εκκλησία τέλος, όπου διαμορφώνεται γνώμη και διαπίστωση και γίνεται φωνή του λαού του Κυρίου, δηλ. του κλήρου και του λαού. Μετά την αναγνώριση αυτή, που έχει κάπως τοπικό χαρακτήρα, η φήμη του νέου Αγίου αναζητεί ευρύτερους ορίζοντες, οπότε και γενικεύεται, απλώνοντας τον κύκλο της αναγνωρίσεως σε γειτονικές Τοπικές Εκκλησίες, ώσπου να φθάσει

στις οικουμενικές διαστάσεις, προκειμένου να εορτάζεται και να τιμάται κατά επισημότερο τρόπο απ' όλη την Εκκλησία «από περάτων έως περάτων».

Η υπό του Πανσέπτου και Σταυραναστασίμου Οικουμενικού Πατριαρχείου αγιοκατάταξη και συγκαταρίθμηση του παντίμου ονόματος του Οσίου Παΐσιου του Αγιορείτου στο Ορθόδοξο Αγιολόγιο και Εορτολόγιο της Εκκλησίας επί τη βάσει των από αιώνων θεοπισθέντων σχετικών κριτηρίων και, κυρίως, της κοινής συνειδήσεως του Χριστεπωνύμου πληρώματος της Εκκλησίας αποδεικνύει ότι η φιλόστοργος Μητήρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως ακούει «την φωνήν των ορθοδόξων τέκνων» αυτής και διαισθάνεται τον «Ιερόν πόθον και ζήλον» τους, προβαίνουσα μετ' επιστήμης ενδελεχούς και υπερμέτρου προσοχής, συνέσεως και ευθύνης στην συγκαταρίθμηση των «θεουργικών φώτων», που είναι οι Άγιοι και Όσιοι αυτής, στις «Ιερές Δέλτους» των Διπτύχων του Ορθοδόξου Αγιολογίου. Τούτο έπραξε και στην περίπτωση του γενναίως αθλήσαντος Αγίου Παΐσιου του Αγιορείτου θεολογώντας στο επίσημο κείμενο της Πατριαρχικής και Συνοδικής Πράξεως της αγιοκατατάξεως αυτού ως εξής: «και έσται ο ανήρ, ον αν εκλέξεται Κύριος, ούτος άγιος» (Αριθμ Ιστ' 7).

Όρος του Θεού, ως αληθώς, όρος Άγιον και κλήρος της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αειπαρθένου ο ουρανογείτων Άθως, στάδιον πνευματικών αγώνων, τόπος ασκήσεως, μετανοίας και προσευχής και εργαστήριον αγιότητας των έν αυτώ ενασκουμένων ανά τους αιώνας αναριθμητών ασκητών, μιγάδων και μοναστών, ανωνύμων και επωνύμων, καύχημα και στέφανος της Μητρός Αγίας Μεγάλης Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως, υπό την κανονικήν και πνευματικήν δικαιοδοσίαν και διαρκή εκκλησιαστικήν μέριμναν και φροντίδα αυτής, αλλά και αέναος προσευχητική δέησις υπέρ της Οικουμένης μυστικώς αρδευομένης υπό των αδιαλείπτως νυχθημερόν αναπεμπομένων υπό μοναστών ευχών και δεήσεων «υπέρ της άνωθεν ειρήνης και της σωτηρίας των ψυχών» των όπου γης Ορθοδόξων Χριστιανών αλλά και «υπέρ της ειρήνης του σύμπαντος κόσμου και ευσταθείας των Αγίων του Θεού Εκκλησιών».

Πλείστοι όσοι οι θεοφιλώς ασκήσαντες και τελειωθέντες, μετά τον πρώτον γνωστόν Άγιον Πέτρον τον Αθωνίτην, εν αυτώ, οίτινες ανεδείχθησαν σκεύη εκλεκτά του Αγίου Πνεύματος, διά των ασκητικών

ιδρώτων και θεοφιλών καμάτων, κοσμηθέντες δε διά ποικίλων εκτάκτων θείων χαρισμάτων ως το της προοράσεως, της θαυματουργίας, της διακρίσεως των πνευμάτων, της απλανούς πνευματικής καθοδηγίας, του παρακλητικού λόγου και πλείστων άλλων, κοσμούντες νυν τον πολυάστερον Ουρανόν του καθ' ημάς Ορθοδόξου Εορτολογίου και γενόμενοι αιώνιοι οδηγοί προς την Βασιλείαν των Ουρανών...

Η καθ' ημάς Μήτηρ Αγία του Χριστού Μεγάλη εκκλησία αρχήθεν της εν τω κόσμω σωτηριώδους στρατείας αυτής ουκ επαύσατο αναγνωρίζειν τοιαύτα θεία και άγια σκεύη του Πνεύματος, αγγέλους μάλλον ειπείν ή ανθρώπους δοξάσαντας τρόποις, λόγοις και έργοις ποικίλοις τον επουράνιον Πατέρα, όθεν και εδόξασε και δοξάζει και άχρι τέλους αιώνων θέλει δοξάζειν αυτούς ως εμπρέπει Αγίοις... Εν δε τω περιβολίω της κυρίας ημών Θεοτόκου τον μονήρη βίον ασκήσας εν αγώσι και εν δάκρυσι πολλοίς οσιώτατος Μοναχός Παΐσιος, κατά κόσμον Αρσένιος Εζνεπίδης δι' εκτάκτων χαρισμάτων κοσμηθείς παρά Κυρίου, στύλος αληθής και παρακλήτωρ πιστών αναδειχθείς και δοξάσας διά του θαυμαστού βίου αυτού τον Πατέρα τον εν τοις Ουρανοίς...».